

OLT

Mestre Lluís Millet
Orfeo Català
Palau de la Música Catalana
Barcelona

Remitent: Dafeó Vicenti, Sant Vicenç del Nord.

Director de 3 orfeons
1934

(6)

15.000

(6)

15 AGO 34 12M

+

15 d'agost de 1934

Senyor Lluís Millet.

Estimat Mestre: Vaig rebre oportunament el vostre bellíssim article, el qual heu publicat tot requit en la nostra humil revista. Les meves gràcies, sinceres i fervents, us les dono corament: elles, però, no valen res. Déu, per qui m'heu fet la mercè de les vostres lletres, us ho pagaria abundantament, car Déu mai no es deixa guanyar en generositat.

Per Déu faig la tasca feixuga de dirigir tres Orfeons: tasca ingrata i carregosa sobre tot a fora, on ni un sol corista sap ni pot aprendre de música. Ni l'art ni la mateixa Pàtria, que tant m'estimo, pot compensar l'esforç que ~~heu~~ he de fer d'assajar hores i hores, després de treballar-me deu diàriament a la fàbrica. Ho faig únicament per a sostenir obres catòlico-socials, i no ho he deixat cent vegades, per què no tinc qui em substitueixi.

Em confiava que els meus fills m'ajudarien. Déu no ho ha volgut. El gran, que el tenia empleat a Barcelona, on estudiava amb aprofitament el violoncel, es sentí amb vocació sacerdotal i entrà al Seminari: el segon i el tercer, bons músics, escolans de Montserrat, volqueren quedar-se allí de monjos, i ja han professat: el quart se me l'emportà ara fa dos ~~dos~~ anys la Verge de Montserrat, mentre jo dirigia a l'orfeó Vicentí un ofici solenne en llaor d'Ella: el ~~qu~~ cinquè començarà el curs vinent també la carrera de capellà: em queden a casa sis noies que no em poden ajudar en la tasca feixuga d'ensenyar a viva veu. Perquè no ho deixo, sinó que al contrari faig tot el que puc perquè cap orfeó meu no decaigui? Perquè he vist que en Lleida l'orfeó queia el Centre Catòlic que l'aixoplugava. No us poden pensar com, en aquesta

comarca al menys, aplega la gent l'afició al cant. En venir a viure ja a Sant Vicenç dels Horts, ara fa 18 anys, el Centre Catòlic estava mort i endeutat: al cap d'un any de fundar-hi l'orfeò, havia pagat els deutes i gastava 4000 pessetes fent una senyera i una festa grandiosa per estrenar-la: als dos anys començàvem un local nou, molt gran, que sense ajuda de protectors, només amb les aportacions dels orfeonistes, tots pagesos i obrers, hem portat a bon fi. La vida del nostre Centre és intensíssima: no cal sinó, si em sembla que decau l'entusiasme, començar a assajar alguna obra gran perquè tots s'hi tirin amb fervor. Hem estat cinc mesos assajant cada dia per aprendre, nota per nota, el Credo de

la Mina del Papa Marcel. S'ón disbarats que em veig obligat a fer per a forçar l'entusiasme. Cada any sortim, homes i noies, a cantar Caramelles i el producte íntegre del que es recapta és pel sosteniment del nostre Centre Catòlic. Voleu més bona fe?

Els resultats de l'Orfeó a Sant Vicenç per un temps ja prou llarg per no titelar-lo de cosa passatgera, feu que, ara fa tres anys, m'encarregués del de Torrelles: estava també mort el centre parroquial, i amb el màgic poder del cant ha ressuscitat i porta també una vida intensa. Ara, d'un any ençà, fem la provatura a Pallejà, on no existeix Centre Catòlic. Déu dirà.

Perdonen si m'he fet pesat: sí, però, que us interessen totes les coses que atangen els orfeons de Catalunya, que són tots fills vostres. Rebeu les gràcies i els afectes sincers del vostre servidor

Ramon Camps

Publica Butlletí l' Orfeó Català?

Voldria establir el canvi amb "Pau i Treball"?

Camps

R. CAMPS

Sí. Vicens dels Horts

1er article
Juliol 1934

Contestada
1er nu de per article
Senyor Lluís Millet

Orfeo Català

Palau de la Música Catalana

Barcelona

770

14 JUN. 1934

Senyor Lluís Millet.

Barcelona.

Admirat Mestre: Em plau trametre-us un número de la humil revista "Pau i Treball", que no és altra cosa que una malla de la xarxa que els catòlics del nostre poble tirem continuadament al mar tempestuós de la nostra dissortada Pàtria, per a pescar ànimes. La més de dirigir aquesta revista dirigeixo també tres Orfeons, com podreu veure si teniu la paciència de llegir-la. No pretenc fer art ni literatura: altrament, treballs tindria, car jo no sóc res més que un obrer aficionat a la música, i els meus cantaires no saben ni un solall de solfeig i alguns ni tan solament de llegir. Els meus

afanyats són de portar ànimes al bon Déu, i per a assolir-ho
faig servir tots els esquers imaginables.

Aquest exordi, que us semblaria fora de lloc, es per a
acabar pidolant de vós una mercè inestimable. Uns mots
d'encoratjament als meus cantaires: mots que publicaria
a "Pau i Treball". Us ho demano per amor a Déu, a Qui
vós tant estimeu i que Ell tant us vertina. Vós sabeu, cer-
tament, per experiència, el que costa mantenir sempre
viu l'entusiasme en una massa coral. Els vostres mots
d'encoratjament servirien per a mantenir l'enfòria que,
gràcies a Déu, no els manca, però que cal no esperar que
decaigui per a donar-li nova vigoria.

Perdoneu l'atreviment; Déu us ho pagarà, com de tot cor
li demana el vostre admirador

Ramon Camps